

forsvarligt Grundlag for Bankens Virksomhed og ikke indeholder Bestemmelser, der strider mod gældende Lovforskrifter og sunde Forretningsprincipper". Ja, det lyder jo meget kønt, men jeg er i Virkeligheden ganske ude af Stand til at se, at disse Regler kan anvendes, thi et Skøn over, om Bankens Vedtægter hviler paa sunde Forretningsprincipper, er et overordentlig vagt Grundlag. Det, der burde skønnes over, er efter min Formening, om der findes nogen økonomisk Trang til at oprette en Bank paa det Sted, der er Tale om, eller for den paagældende Kreds af Mennesker erhvervsmæssigt eller geografisk set, for vi kan dog vist være enige om, at mange af de Banker, vi har, maaske ikke burde være oprettet; og hvis der ikke havde været en saadan almindelig Iver for at oprette Banker, havde vi heller ikke faaet saa mange Bankkrak, som vi har haft i de sidste Aar. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, at der blev indført en Bestemmelse om, at Handelsministeren skulde give Tilladelse til Oprettelse af Banker og samtidig naturligvis sørge for, at disse Bankers Vedtægter var i fuld Overensstemmelse med Bankloven.

Naar man opretter en Bank, er det vigtigste jo Ledelsen, det hører man fra alle Sider, og der er i den Henseende en god Overensstemmelse mellem mine Anskuelser og den officielle Bankverdens. Hvordan man imidlertid skal finde en god Ledelse, er der delte Meninger om. Ofte nøjes man med at fremhæve, at det skal være dygtige Folk, men man har jo egentlig ikke saa megen Garanti for, at man altid finder saadanne dygtige Folk, saa det er et noget spinkelt Grundlag at have for Ønsket om, at Bankledelsen skal blive saa god som muligt. Jeg har det Indtryk, at Bankdirektører og de Mennesker, der staa Bankledelserne nær, er Folk med svag Hukommelse. Om det nu er, fordi man fortrinnsvis vælger Folk med svag Hukommelse, eller om de mister den under deres Arbejde, ved jeg ikke, men det viser sig i hvert Fald hyppigt, at naar de kommer ud af det, erindrer de ikke meget af, hvad der skete i deres Banktid. Det har vi oplevet saa meget af, at vi har faaet Bevis for, at der i Ledelsen af Bankerne var Folk, som helst ikke burde have været der. Jeg tror derfor ikke, vi kan nøjes med at udtrykke fromme Ønsker om, at Ledelsen skal bestaa af dygtige Folk, det gælder efter min Formening om at indsætte saadanne Bestemmelser angaaende Bankledelsen, at de paagældende Mennesker tvinges til at beskæftige sig med deres Bank; der vil herigennem lægges et

saa stort Ansvar paa dem, at man kun kan bruge Folk, som er villige til at paatage sig dette Ansvar, og som man tiltror Evne til at varetage Opgaven.

Efter Lovforslaget deles en Banks Ledelse i en Direktion, en Bestyrelse og et Bankraad eller Repræsentantskab, og man forsøger saa at fordele Ansvaret paa disse tre Grupper. Hvad Direktion og Bestyrelse angaar, er det ikke særlig vanskeligt at fastslaa, hvorledes Ansvaret skal ligge, men jeg har Indtryk af, at det har været den højtærede Handelsminister noget vanskeligt at begrunde et virkeligt Ansvar for Bankraadet eller Repræsentantskabet, altsaa det udvidede Bankraad, og jeg kunde næsten være tilbøjelig til at sige: Hvad skal vi egentlig med et saadant Repræsentantskab? Det har jo vist sig, at det i Almindelighed ikke har nogen virkelig Funktion i Banken. Naar der er noget galt i en Bank, har Repræsentantskabet aldrig vidst noget, og det har, hævder man, heller ikke haft nogen Lejlighed til at faa noget at vide. Om der nu retlig kan paalægges et saadant Repræsentantskab Ansvar, fordi det ikke har sat sig ind i Tingene, staaer jo i Øjeblikket hen, og ingen af os ved vel, hvad der vil ske, men hvis det retlig bliver fastslaaet, at Repræsentantskabet ikke har noget Ansvar for, hvad der foregaar i en Bank, ja, saa kunde jeg næsten ønske, at man erklærede, at Repræsentantskabet ikke hørte til i en Bank, at Bankerne ikke behøvede noget Repræsentantskab, eller at det i hvert Fald blev fastslaaet i Loven, at Repræsentantskabet intet Ansvar har. Saa ved Folk dog, hvad de har at rette sig efter. Vi kender jo Princippet med de straalende Repræsentantskaber — Landmandsbanken var i saa Henseende et glimrende Eksempel. Alt, hvad der straalende i Danmark af høje Navne og fine Udmærkelser, var jo samlet i Landmandsbankens Repræsentantskab. Der er ingen Tvivl om, at det var for at vække en ubegrænset Tillid til Banken, man havde disse fine Navne, men da det kom til Stykket, viste det sig, at Repræsentantskabets Medlemmer ingen Anelse havde om, hvad der foregik, og efter deres egen Formening heller ikke noget Ansvar for, hvad der foregik. Det er efter min Mening galt. Folk maa ikke udadtil fremtræde som Garanter for, at alting er godt, naar de ikke har nogen Indflydelse eller noget Ansvar. Vi maa derfor paa en eller anden Maade have fastslaaet, om de har et Ansvar eller ikke, og hvis de intet Ansvar har, maa det siges. Om en Bank saa vil have saadanne Pyntemænd til at sidde, bliver dens egen Sag.